

Brandend ijs

Brandend ijs

Willem Debeck

Tekst en omslag: Willem Debeck
Fotografie: Willem Debeck
ISBN: 9789402150421
© 2016 Willem Debeck

I.

“Om middernacht”, zo herinnerde ze zich toen ze het knarsende hek openduwde. “Om middernacht kom je op het kerkhof”.

Ze begreep nog steeds niet wat haar bezielde om hier te komen. Opwinding? Vrouwelijke nieuwsgierigheid? Of wist Hij op voorhand dat ze zou toegeven?

Allemaal vragen die door haar hoofd suisden toen ze de akelige kille plek betrad. Het aanzien was des te griezelig bij dit koude novemberweer. Gelukkig was de gure wind van de voorbije dagen gaan liggen. En toch had de plek iets uit een griezelfilm. Het vale maanlicht, de schaduwen van de takken van de bomen rond het kerkhof. Net tentakels die je lichaam trachten te grijpen. En dan de chrysanten. Alsof ze oplichtten in de duisternis. Ze waren door hun fluorescerend effect als het ware nachtlampjes.

Met enige aarzeling zette ze de eerste stappen op het wandelpad van het dodenhof. Haar wagen had ze een honderdtal meter verder achtergelaten. Ze wou niet al teveel gerucht maken op dit moment van de nacht. Mensen zouden al gauw afvragen wie er om middernacht op een kerkhof rondloopt. En dan zouden ze uiteraard de politie bellen. En die kon ze best missen. Toch zeker op dit moment!

Wie zou er trouwens geloof hechten aan haar verhaal mocht ze betrap worden. Wie zou geloven dat haar leven al een hele maand gevolgd wordt door een duistere onbekende. Het was beangstigend te weten dat iemand diep in haar levenswandel doordrong. Even had ze getwijfeld om de politie in te schakelen. Je hoort wel meer van vrouwen die gestalkt worden.

Maar dit was anders. Hoewel ze nu en dan wel een gevoel kreeg dat iemand haar leven beheerste, nooit heeft ze écht angst gevoeld. Integendeel.

Ze sloot het grote hek en keek nog even naar de grote oprijlaan tot het kerkhof dat ze bewandeld had. In de verte zag ze de lichtjes voorbijflitsen van de auto's op de drukke rijbaan. De verkeersas tussen Gent en Eeklo is nog druk bereden bij middernacht. Ze draaide zich om en haalde diep adem. Vanuit het schelle licht aan de ingangspoort gaapte nu de donkere diepte met graven. Onzeker volgde ze het pad tussen de graven. Haar stappen weerklonken helder. Links en rechts bekeek ze de grafzerken, waarvan sommige bedolven waren onder de chrysanten. Op andere zerken stonden dan weer totaal geen bloemen. Langzamerhand verliet haar gedaante het lichtschijnsel van de poort en doofde haar schaduw die op de grafzerken neersloeg.

Tientallen sms'jes had ze de laatste maand van Hem ontvangen. Complimentjes over hoe ze gekleed was die dag. Of gewoon een goedmorgen of een goedenacht. Een schouderklopje in de trant van "je redt het wel", toen ze de belastingbrief had ontvangen.

Hij wist dus dat ze het niet al te breed had. Dat maakte haar soms bang.

En daar bleef het niet bij. Hij drong door in haar intieme dagelijkse leven.

Ze had op haar vijftiende besloten om alleen te gaan wonen. En nu, vijf jaar later, was ze fier wat ze bereikt had. Ze had een vaste baan weten te bekomen als secretaresse en kon hiermee een lening aangaan om een studio aan te kopen aan de rand van de stad. Bovendien bleef er nog genoeg geld over om zonder al te veel zorgen te leven. Weliswaar moest ze uitkijken met onvoorzichtige uitgaven waartoe ze zich soms liet verleiden. Vooral lingerie en kleren namen een grote hap in haar budget.

“Om middernacht *kom* je op het kerkhof” herhaalde zich in haar hoofd. Ze wist wat Hij bedoelde. *Komen* was meer dan deze plaats betreden. Het woord “KOM” stond dan ook in hoofdletters in het sms berichtje. Dat zei haar genoeg. De laatste keer dat Hij het woord gebruikt had, was veertien dagen terug. Ze had haar na een lange werkdag in de zetel genesteld met een boek en was onbewust haar lichaam beginnen strelen onder haar badjas. De spanning in het boek steeg, alsmede haar opwinding. Tot de gsm piepte dat er een sms’je was: “KOM” beval Hij toen. Ze had toen geschrokken rondgekeken, maar de gordijnen waren gesloten. Ze voelde zich naakt, wetende dat iemand wist wat ze deed. En toch voelde ze opwinding. Hij drong door tot haar intiemste gevoelens. Hij bespeelde haar zinnen. Hij was anders. Hij was verfijnd. Hij beroerde haar ziel. Haar gedachten. De mix van opwinding, angst en intimiteit maakten van haar een willoos dier dat verlangde naar begeerte. Het was precies die begeerte die ervoor zorgde er dat ze deze nacht op het kerkhof liep. En *komen*, zou ze...

Angstig keek ze rond of er niemand in de buurt was. De blikken van de foto’s van de overledenen op de graven maakten haar nog angstiger. Sommigen met een voldane lach, dan weer anderen met een doordrongen blik. Mensen die ooit hetzelfde als haar beleefden. Hun ogen leken tot leven te

komen. Ze versnelde haar tred. Ze wou het afmaken. Ze wist dat ze het wou. Voor Hem.

Ze stapte door in de richting van een hoekje, waar ze enige beschutting dacht te vinden door een boom en het hoge kruis op een familiegraf. Ondanks de onrust was haar tred galant op de hoge pumps. Ze droeg dan ook nooit anders, wat haar gedrevenheid om er mee te stappen kinderspel maakte. Ze hield halt bij de plaats en keek in het rond. Niks te bemerken. Alleen doodse leegte. Enkel in de verte hoorde ze nu en dan de voorbijrijdende wagens. Verder niks. Alleen de dood waarde rond op deze plaats. Zij en de dood: één.

Hoewel. Ze wist dat Hij ergens in de buurt was. Ergens waren Zijn ogen op haar gericht. Ergens observeerden die ogen haar bewegingen en haar versnelde ademhaling. Maar ze kon nergens de ogen ontwaren. Ze gaf er ook niet meer om. Ze zou doen zoals haar bevolen werd. *Kom!*

Terwijl het woord door haar hoofd gonsde, stroopte ze haar rok op, waardoor haar zwarte jarretels en dito slipje vrijkwamen aan het zicht van de doden. Terwijl de ene hand de rok ophield, stak ze de andere hand in haar slipje. Een zucht verried haar opwindning. Ze opende de benen ietwat en streelde. Eerst het smalle strookje schaamhaar dan lager. Ze duizelde. Het contrast van opwindning en angst brachten haar in een roes waarin ze alle rede vergat. Weg van deze wereld. Héél even wou ze sterven. Sterven van genot. Ze versnelde haar strelingen waardoor over haar ganse lichaam rillingen ontstonden. Ze verlangde naar Hem. Hij, die haar dit genot gaf. Hij, de grote onbekende. Hij, de Meester der begeerte.

Geen enkele man had haar ooit deze gevoelens bezorgd. De meeste mannen wilden maar één ding: met haar in bed duiken. En dat wou ze niet. Althans niet op de manier zoals zij deden. Zij wou passie. Ze wou wegdrijven op golven van genot. Zoals nu, kronkelend op haar hand tussen de graven. Amper kon ze haar evenwicht bewaren, maar dat maakte alles net zo intens.

Plots werd ze opgeschrikt door geritsel in haar buurt. Ze trok haar hand uit het slipje en bracht haar rok in orde.

“Wie is daar?” fluisterde ze hees en angstig, kijkend in de richting waar ze meende het geluid gehoord te hebben.

Enige seconden later kwam een schaduw te voorschijn vanachter het grote kruis, gevolgd door een klein gebocheld mannetje. Zijn ogen richtten zich begerig naar haar. Zijn grijns verried perversie.

“Wie ben je? Wat doe je hier?” herhaalde ze angstig, in de hoop dat hij niks gemerkt had van wat er zich enkele seconden ervoor had afgespeeld.

“Ik ben de grafdelver” zei hij met een akelige begerige stem.

“Ik zag waar je mee bezig was. Ga door!” zei hij met een zelfvoldane grijns.

“Hoe...hoe bedoel je?” stamelde ze, alsnog hopen om zich uit de benarde situatie te kunnen praten.

“Ga door!!!” sneerde hij op een bitsige toon. “Of moet ik de politie erbij halen? Op deze tijd van het jaar worden wel meer bloemen gestolen, begrijp je?”

Zijn ogen leken ditmaal vuur te spuwen. Geschrokken hierdoor, trok ze terug haar rok op en stak een hand in haar slipje, ditmaal vol schaamte en vernedering.

“Uitdoen!” snauwde hij, waarop ze ineenkromp van angst.

Zij taxeerde zijn kleine ogen in de hoop enig medeleven te kunnen vinden, maar ze besepte dat ze geen hoop moest koesteren. Vol walging voor de vieze man, vol afkeer en vernedering voor de situatie, liet ze haar slipje afzakken tot haar knieën, waardoor haar donkere streepje werd blootgesteld aan de blikken van het miezerig ventje met de varkensogen. De begerige lach op zijn lippen verried zijn wellust.

“Begin maar!” snauwde hij, waarop ze met tranen in de ogen haar strelingen herbegon. Ze trachtte zijn blikken te ontwijken. Ze keek naar de hemel, naar de maan, de sterren.

Dit keer wou ze sterven. Weg van deze wereld. Zijn stem bracht haar echter terug ter orde.

“Sneller!!” beet hij haar toe.

Ze wierp een vluchtige blik naar hem en merkte dat hij intussen zijn gulp had geopend. Met grote halen stond hij aan zijn penis te rukken, intussen turend naar haar spleetje dat ze met haar wijsvinger beroerde. Terwijl ze in het oneindige tuurde in de hoop dat dit vlug voorbij zou zijn, herinnerde ze zich het bevel: “*Kom!*”

Ze concentreerde zich op wat haar was opgedragen door Hem. Ze trachtte het rukkend ondier uit haar gedachten te zetten en concentreerde zich op Hem. Weer voelde ze de wellust opkomen. Weer voelde ze de begeerte en opwinding. Ze sloot het gebochelde ondier uit haar gedachten. Ze zag niet meer dat hij als een halve gek aan zijn toeter stond te sleuren. Ze hoorde zijn dierlijke klanken niet meer. Zijn gegrom en gerochel. Ze dacht aan Hem. Hij en het bevel: *Kom!* En dat deed ze. Met de ogen gericht op de volle maan, die door haar tranen heen een vormeloze massa leek van wit licht waar ze naar verlangde. Een tunnel van licht. Krampachtig schreeuwde ze haar orgasme uit ter ere van de maan, ter ere van Hem. Seconden lang hield haar kreet aan waarna ze nog een halve minuut stond te rillen over haar ganse lichaam.

Toen haar rillingen uitdoofden, kwam beetje bij beetje haar besef terug in welke situatie ze zich had gewerkt. Het mormel was nog druk doende met rukken. Aan zijn grimassen ziende, zou het beest spoedig klaarkomen. Steeds meer realiseerde ze zich dat ze hier weg moest. Zijn bevel was uitgevoerd.

“Ik moet hier weg!” gonsde het door haar hoofd.

De spastische bewegingen namen de overhand bij de viezerik. Zijn dierlijke gegrom verried dat hij spoedig zou komen. Hiertoe had hij al zijn joekel in de richting van een pot chrysanten geduwd en na enige seconden spoten witte klodders over de doodsbloemen.

Ze beseftte dat dit het moment was. Ze trok vliegensvlug haar slipje op en sprong als een lenige kat vooruit. Het gedrocht, op een tweetal meter van haar staande, stond nog in vol orgasme de chrysanthe te besproeien. Hij merkte niet eens dat ze haar slipje had aangetrokken. Ze sprong vooruit en gaf het rochelende ondieer een por tegen zijn gebocheld lijf, waarna ze maar één doel had: het lichtschijnsel van de uitgang! Ze merkte niet eens dat die vent door haar stamp met zijn hoofd op een grafzerk was terechtgekomen en nu lag te kronkelen van pijn in plaats van wellust. Ze rende voor haar leven. Rennen naar het licht. Het leek een eeuwigheid. De lange oprijlaan voor het kerkhof leek een dodentocht. Maar ze was er geraakt. Eindelijk bereikte ze haar wagentje en vertrok ze me gierende banden.

De tocht door het half openstaand raampje deed haar goed en bezorgde haar de nodige zuurstof die ze nu best kon gebruiken. Maar ze had het gehaald. Ze was sterk. Ze had gewonnen. Beetje bij beetje voelde ze de kracht in haar terugkeren. Schaamte, vernedering en angst smolten als sneeuw voor de zon. Ze had haar doel bereikt! Ze had *gekomen*. Precies zoals Hij het wou. Ze voelde fierheid nu. Macht. Ze voelde zich bovenal vrouw.

De sigaret onderweg deed wonderen. Met grote halen zoog ze de rook gulzig in, waarna haar hartslag geleidelijk aan terugkeer naar normale proporties. Thuis gekomen, was de rust in haar lijf teruggekeerd en nam ze een verkwikkend bad terwijl ze het hele scenario nog eens over haar heen liet gaan...tot de gsm piepte!

"Hij is er!!!" sprong ze op, waarna ze naar de gsm griste om het berichtje te lezen:

LIEFDE EN DOOD DEDEN JE VANNACHT LEVEN. KOESTER ZE!